

ÁFRA JÁNOS

Teremtés helyett

A halál tökéletes volt, mint mindig, támadhatatlan.

Mikor elment apám, a melled puszta volt, és üres,
a ház sarkait beborította a méregzöld levegő,
a kádban álló víz felszínét hideg szél rezgette meg,
és te könnyörögni kezdtél a fényért, anyám,
mert tudtad, hogy a világosság jó a gyermekeknek,
ám nem sikerült elválasztanod a sötétségtől.

Nebet kerestél a jóra, de beleakadt a nyelved,
aztán lett este, és lett reggel, kiabálnod kellett,
mert a hangzavar nem tisztult ki a fejedben.

Boltozatot emeltél magad köré a maradékból,
belőlünk, növényekből és állatokból szilárd kötelék
nélküli támasztékot, látványos volt, ahogy omlott.
Embereid elmaradoztak, mert már nem értették
a te nyelved, az éhes kutyák megszöktek végleg,
kipusztultak a beteges macskák, és elfogytak
nyugalmadban a panasztalan futónövények.

Télen feléltük a kert fáit, és mikor már nem volt
mit égetni, a földönkívüliekről olvastunk nappal,
majd figyeltük az ablakból az éjszakai égboltot
apától örökölt bizalommal. Hittük, az idegenek
nem hagynák, hogy megfagyjunk ebben a házban,
amiért együtt dolgoztatok évtizedeken át.

Áldott volt a ti nevetek a tenni akarásban,
ám aztán uralmatok vesztve felszakadt a rend,
és hamuként pergett elénk. Képmás a képmásra.

Gyűjtögetéssel mégis sikerült összeparancsolni mindent, ami fogható. Asztalra, székre, ágyra halmoztad a reklámújságok alkotta védőréteget, és te úgy láttad, hogy ez jó. Aztán kiemelted a szemétből a használhatónak vélt tárgyakat, zsákba rendezted a kegyelemből kapott ruhákat, a többi közé, majd hordtad tovább, amit szoktál, a döntő elkoszolódásig, és te láttad, hogy ez jó.

A szóróanyagokra újabb rétegek kerültek, az összehalászott tárgyak mellé friss darabok, fehér bőröd is óvtad e mosatlan szentségben, és láttad, hogy igen jó mindaz, amit alkottál, de már nem lelted benne örömed sosem.

